

SOMFAI ANNA

ONE
MORE
CUP
OF
COFFEE

A white ceramic coffee cup filled with a latte featuring a heart-shaped leaf design. The cup is surrounded by several dark brown coffee beans, some of which are scattered around it. The cup is positioned in the center of the title, between the words 'CUP' and 'OF'.

NYÁR WALESBEN

MÓRA

SOMFAI ANNA

ONE MORE CUP
OF COFFEE

NYÁR WALESBEN

MÓRA KÖNYVKIADÓ

A kötet megjelenését
a Nemzeti Kulturális Alap
támogatta

Nemzeti
Kulturális
Alap

Könyvterv és illusztráció: Müller Péter

*Minden jog fenntartva, a kiadvány egészének vagy bármely részének
a kiadó írásos engedélye nélküli sokszorosítása, másolása, egyéb engedélyköteles
felhasználása – beleértve a kiadvány digitalizálását és ily módon történő
többszörözését, nyilvánossághoz közvetítését – szigorúan tilos!*

A kiadó könyveit kedvezménnyel
megrendelheti webáruházunkban:
www.mora.hu

© Somfai Anna, 2026
Illusztráció © Müller Péter, 2026
© Móra Könyvkiadó, 2026

ELSŐ FEJEZET

A katedrális tövében ülök, és elvesztettem a pulóveremet. A zöld pulóvert, amit apa Amerikából hozott, és teljesen odáig volt tőle, milyen fantasztikusan illik a zöld szememhez.

A délelőtti kötetlen ismerkedésen még megvolt, aztán megszólalt az ebédre hívó gong, és mind beözönlöttünk a parókia nagytermébe. A hosszú asztal legvégén találtam helyet, mellettem az egyik lady ült, alig értettem, mit mond, és teljesen lekötött a társalgás. Gyanítom, hogy a halványlila kosztümös, ősz hajú dáma is pont így lehetett vele, mert a fejét félrebillentve, zavart kis mosollyal kérdezgetett, hogy jól értette-e, tényleg Magyarországról vonatoztam-e el egészen az ő bájos, dél-walesi kisvárosukig, csupán azért, hogy részt vegyek a *Cathedral Camps* önkéntes programjában. Nem volt-e rendkívül fárasztó ez a kalandos utazás, és ezek szerint nem pályázom-e a Duke of Edinburgh díj arany, ezüst vagy bronz fokozatára. A legutolsó kérdése még a kissé éneklő walesi akcentusánál is váratlanabban ért, és olyan bambán bámulhattam, hogy elmagyarázta, a legtöbb angol diák ezért a kitüntetésért vesz részt a katedrálisokat szépítő és restauráló programban, ami persze igazán nagyszerű és tiszteletreméltó. Az ő szerény, de összetartó templomi közösségük minden évben alig várja az ideseregülő fiatalokat, és délután rendeznek majd egy kis *welcome* pikniket is a tiszteletünkre.

Duke of Edinburgh, behalok, Rozi erről elfelejtett tájékoztatni, mielőtt rám tolt az egészet. Szívesen elmondtam volna az apró, madártekintetű néninek, hogy hidegen hagynak a Duke-ok, Edinburgh-ról pont annyit tudok, hogy Skócia fővárosa, hercegekből viszont az Earl Grey-t favorizálom, ami az abszolút kedvenc teám, és nem én akartam idáig elzarándokolni, hanem a legjobb barátnőm, Rozi, neki kellene helyettem itt ülnie, az ő ötlete volt a tábor.

Rozinál tervekből sosincs hiány, és nem elégszik meg vele, hogy egyedül ugorjon valami teljesen váratlanba. Az egyik szülinapomra majdnem megszervezte, hogy elutazzunk Grönlandra, megvédeni a pusztuló jegesmedvéket, csak nagy nehezen sikerült rábeszélni, hogy inkább egy állatkerti pingvint fogadjunk örökbe. Mielőtt észbe kaptam volna, tavaly nyáron mindkettőnk beíratott egy ökotáborba a Pilisben, mindennap túráztunk, és növényeket gyűjtöttünk, a végére teljesen kész voltam. Rozi ökológusnak készül, de engem nem annyira érdekelnek a növények, folyton attól félttem, hogy letaposok valami pótolhatatlan gazt, és agyoncsipkedtek a szúnyogok.

Már a tavalyi nyár sem volt az igazi, apa egyre kevesebbet ült otthon, néha hetekre felszívódott, és hiába nyaggattuk, mikor jön haza, csak fáradtan vállat vont. A családi nyaraláson, Olaszországban, végig a szállodában maradt, azt mondta, kimerült a programokhoz. Rozinak azonban beszélhettem, hogy soha többé nem akarok se nyaralni, se táborba menni, egyszer csak előhozakodott velem, hogy mi lenne, ha keresztülvonatoznánk Európán, egészen Angliáig. Addig nyúzott, hogy a vonatutazás romantikus, együtt megyünk, és a tábor mennyire jól jön majd az angolnyelvvizsgánkhoz, míg azt nem mondtam, jó, elgondolkozom rajta. Rozinak több sem kellett, az anyukája felhívta még aznap este

az enyémet, mindent leszerveztek, és másnap már ott is volt az asztalomon a jelentkezési lap.

Nézegettem a képeket a lelkes, piros pólós diákokról, akik valami alpinista cucuban kapaszkodtak fel egy gótikusnak tűnő katedrális oldalán, és arra gondoltam, ez a tábor egész érdekes lehet. Végül is, nem gleccsért kell mászni, nem is túlélőtúra, és a vonatút sem lehet annyira rossz. Az angoltudásomon pedig tényleg nem ártana javítani, nehezen fejezem ki magam, és akkor is béna kiejtéssel.

Persze, az is igaz, hogy Rozi pontosan tudja, a világ végére is elmennék érte. Ezért ülök most itt, ezen a padon, és kérdezek körbe, hogy nem látták-e a pulóveremet. Ez a szó nemzetközi, nem bénázhatom el nagyon a kiejtését, csak azt nem értem, miért néz mindenki úgy, mintha nem lennék komplett. Ez egy parókia, és mégiscsak egy templom kertjében vagyunk, a holmim nem tűnhet el nyomtalanul alig egy óra alatt.

Végül a babaarcú, göndör hajú Lizzie megszán, és leereszkedik mellém. Milyen volt a pulcsim, érdeklődik. Zöld, mint egy levelibéka – nem, ezt a szót nem ismerem –, tehát zöld, mint a fű vagy a szöcske, és nem kapucnis. Akkor *jumper*? Hogy mi? Lizzie hosszasan magyarázatba fog, és lassan leesik, hogy nekem *jumperem* van, pulóvert csak nagypapák viselnek. Mindenki remekül szóra-kozik, kivéve a spanyol lányt, Paolát.

Nagy, sötét szemét rám mereszti, aztán magával húz, van itt egy iroda, menjünk. Az irodában semmit sem tudnak a pulcsimról, találtak egy *sweatert*, vagyis kardigánt, de az megint egészen más. A táborvezető, egy húsz év körüli csaj csak vállat von, ő nem vigyázhat mindenki holmijára.

Lassan már úgy hívnak, a lány, akinek elveszett a *jumpere*. Paola kitartóan keresi velem az egész délutáni parti alatt, míg

a ladyk körülöttünk repkednek, és hosszú, fehér abrosszal borított kerti asztalokról kínálgatják a házi süteményeket. Nyilván nem ők vitték el a szerencsétlen kelet-európai diáklány pulóverét, aki még angolul is alig ért. Látom a szemükben, vannak kétségeik, hogy fogok itt túlélni, ha nem iszom tejjel a teát, a *scone*-nak nevezett édeskés pogácsát pedig könnybe lábadt szemmel köszönöm meg, és nem, nem kérek hozzá több csomós és teljesen ehetetlen tejszínt.

Paola rám mosolyog, széttárja a karját, és felajánlja, hogy kölcsönadja a saját kapucnis pulcsiját. Nincs rá szükségem, rázom a fejem, dehogynem, fázol. Különben is, van másik pulóverem a hátizsákban, csak már nem merem elővenni. Paola elneveti magát, és hiába tiltakozom, rám teríti a fekete kapucnist. Pedig nem is érti, hogy nem a hűvös nyári délután miatt didergek. Az a pulóver egy darab volt apából. Hónapok óta nem találkoztunk, és most még ezt a kis darabot is elveszítettem belőle.

A templom belső terében alszunk, van ebben valami misztikus. Nincs teljesen sötét, az ablakokon beszűrődik a külső kandeláberek fénye, rávetül a szürke kőpadlóra, halványan megrajzolja a gótikus, felfelé törő íveket. A színes rózsablak most nem világít kéken, csak a körvonala rajzolódik ki, az oltár, mint egy antik éjjeli lámpa, tompa aranyszínben fénylik.

Leterítem a polifoammatracot a földre, az egyik oszlop tövébe, kibontom a hálóságot. Magunk vagyunk lányok, a fiúk a parókián alszanak, és ott kapott szállást a táborvezető is. A hangulat olyan, mint az osztálykirándulásokon, csak most nincs mellettem Rozi, hogy mindent együtt vészeljünk át. Nem akarok most rá gondolni, mert már növekszik is a gombóc a torkomban.

Egy héttel az indulás előtt Rozi belázasodott. Ne aggódj, semmi komoly, beveszek egy Paracetamolt, és holnapra elmú-

lik, mondta a telefonba. Másnapra negyvenfokos láza lett, hányt, és bevitték a kórházba. Hamar kiderült, hogy összeszedett egy közepesen súlyos hepatitisfertőzést a spanyolországi családi nyaraláson. Minimum egy hét kórház, és még csak meg sem láto-gathattam.

El sem tudtam képzelni, hogy a barátnőm nélkül induljak útnak. Felhívtam a tábor központi számát, belemakogtam a telefonba, mi a helyzet, de nem kellett volna. Az idei táborok már mind beteltek, tiltakozott rémülten egy oxfordi angolsággal beszélő női hang, de Rozina költségeit természetesen visszatérítik. Hülyeség volt rájuk ijeszteni, döbbsentem rá, nyilván attól tartanak, Rozi szétszórja a vírust az elit táboraikban. De már nem volt visszaút, hiába bizonygattam, hogy a vírus pár nap múlva már alig fertőz, és Rozit ki sem engednék betegen a kórházból, a téma le volt zárva. Akkor én sem szeretnék részt venni, szedtem össze az angolomat, megértik, közölte a telefonos hölgy hűvös udvarias-sággal, de a befizetésemet sajnálatos módon nem áll módjukban visszautalni. De hát együtt utaztunk volna Magyarországról, da-dogtam teljesen feleslegesen, egyedül mégsem vághatok keresztül Európán. A világ számtalan pontjáról érkeznek hozzájuk, váltott a nő csevegő hangnemre, tavalyl például Új-Zélandról jött valaki, meglátom, remekül helytálló majd, és érdekes lesz az itteni kör-nyezetbe beilleszkedni.

A beilleszkedés, az aztán remekül megy, gondolom, míg össze-kuporodom, és a közeli oszlop takarásába húzódok. A többiek nagy körben ülnek, és valami partijátékot játszanak, időnként fel-csap közöttük a nevetés. Paola a másik spanyol lánnyal, Teresával sutyorog. Más-más városokból valók, és nem is különbözhetné-nek jobban: Paola magas, kreol bőré, déli és kedves; Teresa szőke, kövérkés, Madridból érkezett, világoskék szeme hidegen tapad rám, és a tekintete a bőröm alá is befurakszik. Kelet-Európából

jövök, nem volt onnan túl költséges szórakozás ide utazni? Vagy számomra elengedték a tábor díját? – érdeklődik.

Nem, préseltem ki magamból, és összeszorítottam a szám. Ez nem valami luxustábor, önkéntesként dolgozunk, és csak az ellátásért fizetünk, nekünk ez mégsem kevés, anya pluszmunkát vállalt miatta. Ezek után természetesen hallani sem akart róla, hogy itthon maradjak. Folyton arról beszélt, mennyit dolgozott azért, hogy ezt a nagyszerű lehetőséget biztosítsa a számomra – mintha nem éppen ő fogott volna össze Rozival, és beszélt volna rá. Még nagy is anya mellé állt, szerinte ki kell végre mozdulnom, és az új környezet segít majd, hogy magamra találjak.

Így mondta, hogy magamra találjak, mintha valahol elveszítettem volna magamat, mint egy tárgyat, de lehet, hogy igaza van, mert például a zöld pulóvert is csak úgy elhagytam, és apát is elveszítettem. Miért ne hagyhattam volna el észrevétlenül önmagammat is? Lehet, hogy önmagamra is folyton figyelnem kellene, szia, Lil, minden oké, megvagy még?

Lilnek csak apa szólított, anya mindig a teljes nevemen, Liliánának hív, Rozi Lilunak, Norka, a nővérem Linának, a nagy Lili-kémnek, a többiek csak simán Lilinek.

Paola szerint csoda szép nevem van, spanyolul Lilliának mondják, ő bármikor cserélné velem. Teresa összezavarodott, hogy most akkor Lillia vagy Ana vagyok, végül maradt az angol Liliannél. Itt, a táborban azonban a legtöbben csak a magyar lányként ismernek.

Előveszem a mobilomat, hogy jegyzetet készítsek a mai napról, és néhány belső fotót lőjek az esti katedrálisról Rozinak. Körbejárom a templomot, igyekszem észrevétlen maradni, de Carol, a leghangosabb lány már utánam is szól:

– Mi az ott a kezekben? Nem hallottad, hogy a telefont vacsora után leadjuk, és csak reggel meg este kapjuk vissza egy-egy félórára?

Hogy nem szúrta ki, hogy senkinél sincs mobil? Ha körültekintőbb vagyok, meghúzódhattam volna egy kellemes oszlop takarásában, és most zavartalanul pötyöghetnék.

Ehelyett Carol már terelget is a parókia felé.

– Köszönöm, de egyedül is odatalálok – próbálom lerázni.

– Elkísérlek, nehogy eltévedj.

Carol szinte szótagolva beszél, olyan hangsúllyal, mint egy óvodáshoz.

– Ha nem adod le, büntetőpontot kapunk – magyarázza, derékig érő hosszú haját hátradobva.

Bevallom, fogalmam sem volt róla, hogy pontokat gyűjtünk. A táborvezető tartott egy rögtönzött kis beszédet a vacsoránál, nyilván akkor mondhatta el – a felét sem értettem, csak úgy tettem, mintha figyelnék. Ebben egész jó vagyok, igazán figyelmesen tudok hallgatni, míg fejben teljesen máshol járok.

– Benne van a szabályzatban, amit az érkezéskor aláírtunk – világosít fel Carol, és hangosan szipog.

Látszik rajta, hogy nem érti, miért vesznek fel ide félanalfabétákat a világ másik feléből, akiknek ráadásul semmi közük az anglikán egyházhoz. Biztosan nem sokat segítene, ha bevallanám, én sem tudom, voltaképpen mit keresek itt.

– Nálatok, Bukarestben szabad telefont használni az iskolában?

– Budapesten – helyesbíték. – És nem, nálunk is beszedik a mobilt. De nem is telefonálni akartam vele...

– Az mindegy – vág közbe –, tudod, itt azért vagyunk, hogy közösséget építsünk, és nem azért, hogy félrehúzódj magadban.

– Ha nem mondd, nem hiszem, hogy valaha eszembe jutott volna – pislogok rá ártatlanul.

Carol rám bámul, az orrát ráncolja, mint aki nem tudja, boszszankodjon-e. Mielőtt begurulna, Alexa, a táborvezető megment.

– Á, a telefon – veszi ki máris a kezemből. – Minden rendben? – pillant az arcomra.

– Nem kaphatnám vissza kivételesen reggelig? Minden este zenére alszom el, és nem használnám másra – próbálkozom.

Alexa habozik, de Carol közelé:

– Nem lenne fair a többiekkel szemben.

Alexa apró sóhajjal bólint, Carol szeme elégedetten villan rám.

– Jó éjt, lányok, és ne felejtsetek el, tízkor takarodó!

– Két hete végeztem el a táborvezetői tanfolyamot – magyarázza visszafelé Carol –, levizsgáztam a szabályokból. Jövőre már én is a vezetőségben lehetek.

Bólogatok, az remek, motyogom, Carol furán sandít rám. Talán nem ezt a választ várta, de nem igazán érdekel. Idefelé mintha láttam volna egy zongorát valamelyik teremben. Igen, pont most haladunk el mellette. Résnyire nyitva az ajtó, belesek, izgatottság hullámszórt át rajtam a tarkómtól egészen az ujjaim hegyéig.

Visszaszaladok a mosdóba, mondom hirtelen elhatározással Carolnak, és amint eltűnik a sarok mögött, beóvakodok a terembe. A nagy, fekete zongora régeinek és kissé megkopottnak látszik, viszont Steinway, a legjobb márka. Óvatosan felhajtom a fedelét, leütök pár billentyűt. A hangzással nincs gond, bár az egyik hang valamivel tompábban szól. Megvan, hiányzik valamennyi a filcborításból, de nem baj, a hangolás tökéletes.

Az utóbbi fél évben keveset játszottam, ahányszor leültem a zongora elé, a karom elnehezült, az ujjaimból mintha minden korábbi könnyedség kiveszett volna, és bármelyik darabba kezdem is, egy-két perc múlva feladtam. Orsi néni, a zongoratanárnőm úgy tudta, ínhüvelygyulladásom van – valóban fáj néha a csuklóm, és ezt sokkal könnyebb volt elmagyarázni, mint azt a megfoghatatlan valamit, ami lehúzott, mint egy sötét, ragacsos massa.

Egész más érzés egy idegen zongorán játszani, mint az otthonin. Belemerülök a kedvenc bevezető darabomba, Grinkótól a *Valse*-ba. Apa szerint Grinko a szó valódi értelmében nem klasszikus, nem elég komplex, pár akkordra épül, és nyálás, mint a filmzenék. Ehhez képest vagy ezerszer megnéztem a videót, Grinko egy szélfúttá mezőn zongorázik, száll a dallam a rét felett, a távolban madár csapat repül, egy lány harmonikán kíséri, viszi a szél a keringőt, a zongorista cigarettát szív, arcán az a fajta feszültség, ami kizár minden mást, szélzúgást, naplementét, madarat, lányt. A felvétel állítólag spontán készült, így képzelem a művészetet, amint instant megszületik, valamiből, ami megmagyarázhatatlan, titok, mágia, ködös táj, szakadozott felhő, narancs fényben parázsló cigaretta.

Most jöhet valami apa repertoárjából, legyen Chopin *Esz-dúr noktürnje*. Ezt még apa szülinapjára tanultam, és a szemében mintha megcsillant volna valami utána, de, talán, hogy leplezze, rögtön rágyújtott. Anya dühös lett a füst miatt, aztán már valami egész más miatt vitatkoztak, behúzódtam a szobámba, hogy ne is halljam.

Az ujjaim hibátlanul futnak a hangokon, fura, most cseppet sem érzem nehéznek, mégis hiányzik valami, a könnyed futamokba mintha valaki extra súlyt pakolt volna, nem elég expresszív, mondaná Orsi néni. Ő a legjobbat akarja kihozni belőlem, de én nem akarom a legjobbat, magam sem tudom, mit akarok, az ujjaim maguktól indulnak tovább ismeretlen irányokba.

Hallás után az amatőrök játszanak, a profik kottából, mondta mindig apa, sosem értette, hogy nekem belülről kell hallanom, és néha mást hallok, mondjuk, egy másik variációt vagy befejezést. Kívülről figyelem magam, most nem improvizálok, de elhalkul a dallam, apa kifejezéstelen arcát látom, amikor beugrott a holmi-jáért, szia, Lil, vigyázz magadra, csókolt homlokon, én meg elhú-

zódtram. Legszívesebben belekapaszkodtam és sikítottam volna, mint négyéves koromban, ne menj el, ne hagyj itt, ehelyett hátat fordítottam. Az ablakból láttam, amikor beszállt Dóra kocsijába, vissza sem nézett.

– Nem lehetne az előzőt még egyszer?

Összerezzenek, a kezem megáll a levegőben. Egy fiú támaszkodik lazán az ajtófélfának, borzas, világosbarna haj, vastag keretes szemüveg, katedrálisos egyenpóló. Az első ijedtség után rögtön magamhoz térek, és legszívesebben letörölném az arcáról a megnyerőnek szánt vigyort. Azért surrantam be ide, hogy magamban legyenek, és ha valamit nem bírok, hát azt, ha megszakitának darab közben.

– Csak mert ez a noktürn egy kicsit vérszegényen hangzik, az első műsorszámod viszont egész jó volt.

– Nincs itt semmiféle műsor, eltévesztetted a termet – vetem oda, magamhoz képest visszafogottan.

A srác azonban nem érti a célzást, vagy nem akarja érteni.

– Mi volt az, amit először játszottál? Te írtad? – kérdezősködik tovább.

– Szerinted ha képes lennék ilyen írni, egy cserkész táborban adnám elő, a parókia zongoráján?

– A cserkész tábor egész más, ott sátorozunk, tüzet gyújtunk, kenutúrára megyünk, zongorázás szóba sem jöhet, legfeljebb gitár.

Persze, nem cserkész tábor, megint nem a megfelelő szót használtam.

– Jó, akkor *Cathedral Camps*, de nem koncertterem – állok fel, mielőtt szétvet a méreg.

– *Sorry*, hogy betörtem ide – visszakozik a srác. – Az első zene tényleg szuper volt, csak túl lágy, hiányzik belőle egy kis basszus.

– Hogy érted ezt? – meredek rá, és meglepetésemben visszaülök a zongorához.

Mielőtt felocsúdnék, és összeraknám magamban, mit válaszoljak, mellettem terem:

– Erre gondolok – kezd bele valamilyen basszus beatbe. – Fölé játszod a vezető dallamot? – sandít rám a szemüvege mögül.

Na nem, ez még Orsi nénitől is sok lenne, hogy a vállam fölött belenyúl a billentyűkbe.

– Hülyeség, teljesen más ritmus – pattanok fel.

– Csak egyetlenegyszer – érinti meg a karomat. – *Sorry*, ha rád törtem, először hallom ezt a zenét. Minimalista téma, de van egy meditatív hangulata, mintha valami mély vízbe merülnék.

Vagy a mélybe süllyedne? Nem tudom, jól értettem-e, most aztán én is nyakig vagyok a vízben, tanácstalanul bámulok.

– Lily? Szeretsz utazni?

Bizonytalanul bólintok, képek villannak be. A párizsi sugárutak, a hajnalig nyitva tartó kávéházak, az Eiffel-torony hajnalban, ahogyan patkány szalad át alatta, hány éves vagy, kérdezi egy idegen férfi, lélekszakadva futok a bérházak között, a nap melege az arcomon a Notre Dame előtt, árnyék vetül rám, Mademoiselle, ébredjen, itt nem alhat.

– Mintha valami távoli helyre utaznék, mondjuk, egy mediterrán szigetre, érted? A basszus nélkül is tökéletes, csak játszd még egyszer.

A vastag, barna keret mögötti kék szempárban könyörgés csillog, és még valami, amit nehezen tudnék megfogalmazni. Még soha senki sem mondta ezt nekem a *Valse*-ről, nevezték már szépernek, melankolikusnak, lírainak, de senki sem tudta, hogy amikor játszom, olyan érzés, mintha egy másik világba indulnék. Magam sem értem, miért, de zavarba jövök, és inkább elfordulok.

– Honnan tudod a nevemet?

– A délutáni babazsúrról – ereszt meg egy kis mosolyt. – Te vagy a magyar lány, nem nehéz megjegyezni.

Zavaromban, és hogy ne kelljen bevallanom, én viszont nem emlékszem rá, visszaülök a zongorához. Mindent beleadok a darabba, a fiú, akinek még a nevét sem tudom, mellettem áll, és feszülten figyel.

A szemem sarkából látom, hogy egyre többen szállingóznak a terembe.

A végén tapsolnak, és Paola megölel.

– Még! Tudsz valamilyen filmzenét? – lelkesedik Lizzie.

– Legyen a *Titanic* – dobja be Teresa.

– Az annyira gejl – húzza el a szemüveges fiú a száját. – Játssz inkább valamit, amit te választasz.

Mielőtt kitorne a vita, belefogok az Amélie-témába, kicsit variálok itt-ott, most úgysem szól rám Orsi néni.

Valahol a közepén járok, amikor befut Carol.

– Mit csináltok itt? Este tíz elmúlt, az előbb beszéltem Alexával, fogalmam sem volt, hová tűntetek.

– Talán valami gond van a hallásoddal? – szólal meg a borzas szemüveges, mire felcsap a nevetés.

– Templomi kórusban éneklek – húzza fel az orrát Carol.

Rövidre zárom a variációkat, de mire a végére érek, Alexa is megjelenik.

– Lilian, csodálatosan zongorázol, de máskor kérj engedélyt a hangszer használatára. Természetesen este tíz előtt, és különösen, ha közönség is van hozzá.

Körülnézek, Alexának tökéletesen igaza van, miattam gyűlt ide a fél tábor takarodó idején. Hiába is magyarázkodnék, nehezen hinnék el, hogy csak néhány csendes percet akartam itt eltölteni.

– Én tehetek róla, meg a többiek – lép közbe a szemüveges. – Mind nyaggattuk Lilyt, játsszon még.

– Rendben, akkor az egész társaságtól levonok egy büntetőpontot. Három büntetőpont esetén vége a szombati kimenőnek, öt fölött a Duke of Edinburgh díj megszerzése is veszélybe kerül.

– Ez nem igazság, ez az első napunk.

– A napirend értetek van, hogy minden rendben folyjon, és mindannyiótoknak legyen lehetősége pihenni – szögezi le Alexa. – Indulás, különben fáradtak lesztek a holnapi munkához.

Mindenki morgolódik, csak Carol siet előre, az orrát a magasba emelve. Talán ezért nem veszi észre a műanyag kólás poharat, amit valaki a földön, az ajtó mellett hagyott.

– A tornacipőm – sikítja Carol, míg a kóla szétfolyik a parkettára, és a küszöbnél, mint valami gátnál, felduzzad.

– Kié volt a kóla? – kérdezi feszülten Alexa.

Lapos pillantásokat váltunk, de senki nem vállalja be.

– A délutáni partiról maradhatott itt – szólal meg végül egy oldalt lenyalt hajú fiú.

Theónak hívják, és vacsora előtt ő volt a téma a lányok között. Magas, szőke, és pont úgy fest, mint aki valamilyen elit iskolából érkezett. A két belga lány, Elise és Mia fogadást kötöttek, kinek sikerül róla a legtöbbet megtudnia. Tíz percen belül még ketten csatlakoztak ehhez a kihíváshoz, és vacsora után Heather, az egyikük már jelentette is, hogy a szőke herceg Cambridge-ben tanul, ami elég menő, de ő itt kiszáll, neki a vagányabb típusok jobban bejönnek. És valóban, este már egy alacsony, zömök, széles vállú sráccal lógott, a parókia előtt cigiztek titokban.

– Segíthetek? – guggolok le Carol mellé.

– Köszí, nem kell – sziszegi oda.

Azért elindulok a felmosórongyért, Paola utánam. Jó darabig kevergünk a parókia üres folyosóin, míg végül megtaláljuk a taka-

rítószereket a teakonyha melletti kis helyiségben. A felmosónak azonban csak a nyele van a helyére akasztva, a törlőrongy hiányzik. Az apró szobában nincs villany, keresgélünk a félhomályban, amikor végre megpillantok valami szürkéséget a sarokban. Te jó ég, ez mozog! Fogalmam sincs, mi lehet az, de biztosan nem a felmosóröngy. Óvatosan közelítünk felé, mire a valami hatalmasat fúj. Akkorát sóhajtok, hogy úgy hangzik, mintha visszafújnék.

– *Hello, kitty* – guggol le mellé Paola.

A szőrgombóc igazán mérges lehet, hogy felfedeztük a rejtek helyét, mert most már a fújás mellett csapkod is. Leguggolok, és halkán beszélek hozzá, ahogyan Lunához szoktam. Luna az én cicám volt, nagyitól kaptam a születésnapomra, de három hónap alatt kiderült, hogy apa allergiás a cicaszőrre. Anya és apa kivételesen egyetértettek benne, hogy Lunának jobb helye lesz nagyinál, ott szabadon élhet a hatalmas kertben. Egyiküket sem érdekelte, hogy nekem mennyire hiányzik majd Luna, a puha szőre, a dorombolása és az, hogy bármi is történt, ő ott volt nekem.

Luna mindannyiunkon rajta tartotta a szemét, az ablakban ülve várt, amikor apa későn ért haza, gyanakodva körbeszimatolta a kabátját, és le nem vette róla az átható, borostyánszínű tekintetét. Apa kezdettől morgott, hogy Luna felugrál a bútorokra, megtépi a pulóverét, és kiszökik a társasház közös kertjébe, pedig Luna a maga részéről csak azt akarta elérni, hogy foglalkozzon vele.

Szerintem anya meg apa még arra sem ért rá, hogy velem és a két tesómmal törődjenek, nemhogy egy macskával. Luna volt az egyetlen, aki figyelt, amikor a házit írtam, észrevette, ha lehanggolt vagyok, és az volt az érzésem, hogy még Bencéről is tudott.

De miért nem akar ez a szürke gombóc mozdulni innen? Valahogy olyan furán néz, mintha nemcsak tőlem félne, hanem valami mástól is. Lehet, hogy nincs jól? Ránézésre remek formá-

ban van, a szőre fényes, az orra nedvesen csillog, a pocakja kerek. Nem is kerek, hatalmas – *oh my god*, hamarosan kiscicái lesznek!

– Ne félj, nem bántalak, biztonságban vagy – súgom, és az állat mintha értené, lehunyja a szemét.

– Maradj itt velem, hozok segítséget – kérem Paolától, és már futok is.

Végigrohanok a kihalt folyosón, sehol senki, jobbra fordulok, aztán balra – és csaknem az egyik délutáni lady karjaiban landolok.

– Bocsánat, segíthetek valamiben? – kérdezi a sötét hajú, karsú hölgy, miután visszanyeri az egyensúlyát.

– Egy terhes... macska... – dadogom összefüggéstelenül.

A hölgy olajbarna szemében öröm villan:

– Hol? – kérdezi mohón.

És mielőtt felocsúdnék, már szalad is vissza velem.

– Becky, miért tűntél el? – hajol le a cicához, és hosszan becézgeti.

Némi irigységgel figyelem, ahogyan a cica hozzátörleszkedik, és még dorombol is.

– Nagyon hálás vagyok nektek, rengeteget kerestem Beckyt. Akár be is záródhatott volna ide, víz és élelem nélkül. Elbújt a kíváncsi tekintetek elől.

A karjaiba veszi Beckyt, és hozzánk fordul:

– Holnap ötkor csengessetek be a lelkészlakba, várlak benneteket teára. Egyébként Ginny vagyok, a lelkész felesége.

– Örülök – nyögöm ki.

Amint Ginny távozik, Paolával egymásra nézünk.

– Carolnak elmeséljük, mit találtunk felmosóröngy helyett – szólalok meg, és kirobban belőlünk a nevetés.

Amikor visszaérünk a templomba, már mindenki szuszog, csak az oltár fénylik halványan. A hálósákomba csusszanok, és hálát

adok az égnek, hogy senki nem ébredt fel. Mára éppen elég a bonyodalmakból. Próbálok ellazulni, de eszembe jut, megígértem anyának, hogy este, elalvás előtt felhívom, vagy üzenetet küldök. Jaj, ne! Egész éjjel izgul majd, és iszonyú ideges lesz. Ettől nekem is görcsbe rándul a gyomrom. Végül azzal nyugtatom magam, anya tudja, hogy itt, a katedrálisban jó helyen vagyok.

MÁSODIK FEJEZET

A reggelit magunk készítjük, csak itt nem én felelek érte, hanem Heather és a vagány barátja, Matt. Otthon legtöbbször zabkását főzök, vagy ha Doma nyafog, hogy elege van belőle, túrós tászkát vagy kakaós csigát teszek elé. A tesóm ötödikes, és szereti nagynak képzelni magát, de ez inkább a késői fennmaradásra és a tizenhat karikás filmekre vonatkozik, mint, mondjuk, az otthoni feladatokra. A nővérem, Norka pedig ilyen korai órán még nem igazán látható, mióta egyetemista, kilenc előtt elő sem bújik a szobájából. Mostanában azonban ritkán alszik otthon, általában éjszakára is a barátjánál marad. Szerinte Bálintéknál normális a család, nem úgy, mint nálunk.

Szerintem viszont Norka az, aki eléggé megváltozott, mióta Bálinttal együtt vannak. Korábban annyira jókat dumáltunk esténként a paplan alatt, és néha még a kertbe is kiszöktünk. Egyszer például pizsamában és télikabátban kanállal ettük a Nutellát a madáritató szökőkútnál, és állítólag olyan hangosak voltunk, hogy az elsőn lakó néni nem tudott elaludni, és beárult anyának. Pedig lábujjhegyen lopakodtunk, és suttoztunk – de Bori néninek mindenhol van szeme és füle.

Azóta már nem működik a madaras szökőkút, a Nutelláért sem vagyok már úgy oda, Norka pedig hozzá van ragasztva Bálinthoz. Bori néni sem panaszkodik már miattunk, legtöbbször sajnál-

kozó pillantással mér végig, és ettől csak még pocskébbul érzem magam.

Mióta apa elment, mások is furán néznek ránk, mintha mi tehetnénk az egészből. Arról, hogy apa az utolsó időkben alig köszönt a szomszédoknak, kerülte az ismerősöket, és egyáltalán, senkivel sem akart találkozni. Pedig régen gyakran jártak hozzánk a barátaink társas- vagy grillpartikra, és néha kirándulni is együtt mentünk. Amikor kérdezősködtem, anya annyit mondott, apának sok a munkája, többet kell pihennie, ne zavarjuk.

Nem tudom, hogy nem vettem észre korábban a nyilvánvaló jeleket: apa folyton a telefonján lógott, mint egy tizenéves, egyre kevesebbet törődött velünk, hirtelen vagány, kapucnis felsőket kezdett viselni, és egyre gyakrabban maradt ki céges estékre. Norka szerint ő már régóta tudta, csak nem akart kibillenteni a saját, elvarázsolt világomból. Van benne igazság, elég sokat töprengek mindenfélén, most is itt, az ajtóban téblábolok, és csak figyelem a többieket ahelyett, hogy bemennék.

A konyhának nevezett szűk helyiségben kábé tízen nyüzsögnek, a legtöbben a kenyérpíritó körül, amely kizárólag túlsütött pirítóst lök ki magából. Apa utálta a „szénné égett” pirítóst, bármekkora pici fekete részt azonnal lekapart a kenyérünkről. Hara-gudtam érte, azt gondoltam, ha egyszer felnövök, végre normális pirítóst ehetek majd, de mostanában valahogy sosincs kedvem hozzá.

Teresa már a negyedik pirítóst készíti magának, őt cseppet sem zavarja, hogy túlsült, Carol tejet adagol poharakba, és teát tölt. Paola az asztal sarkánál kuporog, és dzsemet ken az egyetlen szelet kenyérére, mellette a tegnapról ismerős fiú a kávéját kevergeti, és valamit magyaráz. Még mindig nem tudom a nevét. Elkapja a pillantásomat, a könyökével meglöki Paolát, mindketten hevesen integetnek, és helyet szorítanak nekem az asztalnál.

– Íme, a páratlan angol reggeli – tessékel a srác vigyorogva a kenyérpirító felé. – Ha van türelmed, kivárhatod a kolbászt, bár Heather és Matt mintha kissé elakadtak volna a sütéssel.

A szűk főzőfülke felé pillantok, Heather a kolbászokat forgatja, Matt keze hol a vállán, hol a derekán.

– Szerintem a kolbász ráér.

– Pirítós és jam, milady?

Zavartan vigyorgok, pedig most pontosan értem, miről van szó. A jam nagyon cukros, még a gondolatára is felfordul a gyomrom, és kávé nincs, csak tea. De melyik gombot kell megnyomni a gépen, hogy jöjjön a tea? A csészembe csak hideg víz csöpög ebből a vacakból. Igyekszem feltűnés nélkül rángatni a kallantyút, de a teafőző mintha egyszerűen kiszáradt volna.

– Nem látod, hogy kifogyott? – támad hátulról Carol, és már is intézkedik. – Nálatok nincs teafőző?

– De van, csak másmilyen. És otthon eszpresszót iszunk, mint Olaszországban.

– Olaszországban is jártál valamilyen csereprogramon?

– Igen, de nem diákprogramon, hanem családi vakáción.

Carol az arcomat fürkészi, mintha attól, hogy Olaszországban nyaraltam, valaki más lennék, nem csak simán a magyar lány. Fogalmam sincs, minek említettem az eszpresszót meg Olaszországot, megrohannak az emlékek, a falu a hegyekben, ahová nyaralni jártunk, a citromfák illata, a kanyargós, sziklás út alatt kéken csillogó tenger, a zsúfolt nápolyi utcák, ahová apa szerint sosem szabadott volna behajtanunk, anya nevet, fújja a haját a szél, motoros ér mellénk, egy fiú kapaszkodik az apja derekába, visszanéz rám, a szeme egészen fekete, tízéves vagyok, a fiú eltűnik a következő kanyarban. Éjszakánként, ha lehunytam a szemem, még sokáig magam előtt láttam azt a ragyogó feketeséget, és sokáig képzeltem, hogy egyszer, csak úgy véletlenül, megint találkozunk.

Carol már nyitja a száját, de sosem tudom meg, mit akar kérdezni, mert egyszerre égett szag lepi el a konyhát.

– Füstöl a kenyérpíró! – kap a fejéhez Carol.

Többen is odaugranak, hogy kiszedjék a szénné égett kenyeret, de az általános hangzavarba éles vijjogás hasít. Szorosan a fülemre tapasztom a kezem, a táborvezetők a semmiből bukkannak fel, és gyors mozdulatokkal mindenkit kiterelnek. Engem nem kell, menekülök magamtól is, kiskorom óta érzékeny vagyok az erős hangokra.

– Semmi pánik, a berendezés minden kisebb füstre beriaszt – magyarázza Alexa. – A legutóbbi turnusban a palacsinta okozott riadót. A konyhafelelősök ügyeljenek rá, hogy semmit se égessenek oda! – pillant szemrehányóan Heather és Matt felé. Nem mintha őket különösebben izgatná, kéz a kézben odébb sétálnak.

Alexa belemerül a további szabályok és feladatok ismertetésébe, és megint teljesen lezsibbadok.

– Lily? Hallottam, kávé keresél. Tudok egy helyet a közelben, ahol remek az eszpresszó, és ha szerencsénk van, croissant-t is kapunk hozzá.

Megfordulok, a tegnapi kék szempár kérdően mered rám a szemüveg mögül. A reggeli fényben nem is teljesen kék, a szemében zöld és szürke szikrák villannak.

– Egy kávé megmentene, de nem akarok újabb balhét. Nem én akarom veszélybe sodorni a Duke of Edinburgh díjat.

– Kit érdekel az a hülye medál? Mind azért vagyunk itt, mert az iskola vagy a szüleink ezt akarják, szerintük remek dolog ilyen közösségi feladatokat vállalni. Na jó, talán nem mindenki – sandít Carol felé.

Elnevetem magam, a fiú arcán felragyognak a szeplők.

– A közös reggelire kaptunk még egy félórát, simán visszaérünk.

Rábólintok, és fura izgalom árad szét bennem: nem emlékszem, mikor vettem bele magam utoljára csak úgy, spontán valamibe.

A többiek a konyha felé tartanak, Alexa és Carol elől haladnak, Paola Teresával merül beszélgetésbe.

Senkinek sem tűnik fel, hogy lelépünk a sor végéről.

Lefelé sétálunk a dombról, figyelem, ahogyan a fiú árnyéka az enyém mellett halad, hosszú lépteit hozzám igazítja. Óvatos pillantást vetek rá, fel sem tűnt, milyen magas, talán azért, mert kicsit görnyedten jár. A reggeli fényben a haja gesztenyebarnán villan, a harsogóan zöld fű körülöttünk kiemeli a vörösés árnyalatát.

Egyszerre felbukkan előttünk az ezüstös kéken világító tenger, és önkéntelenül megtorpanok.

– Még nem is láttad?

– Csak a vonatból, de innen egyszerűen gyönyörű.

Alattunk a kisváros homokszínű kő és vörös téglás sorházai rengeteg kéménnyel, odébb egy csipkézett anglikán templom, a túlsó dombon kápolna. A levegőben sirályok vitorláznak, a sziklás parton túl két apró sziget, a távolabbin hófehér világítótorony. A hullámok fehér tajtékot vetnek a szigetek körül, a szemembe könnyek szöknek. Nem akartam látni a tengert, de ez a part egész más, mint Nápolynál, hiába melegíti a nap az arcomat, erős szél fúj, és a sziklás tájban van valami vad, szenvedélyes és magányos.

– Lily? Minden rendben?

– Persze, csak a szél – fordulok el.

– Egyik délután megmutatom a partot, ha akarod. Tudod, én is walesi vagyok.

Rábámulok, eszembe sem jutott, hogy ő nem angol, mint a többiek, vagyis hát walesi angol, azaz brit.

– És milyen nyelvet beszéltek otthon?

Micsoda hülye kérdés, ahelyett, hogy végre rászánnám magam, hogy megtudakoljam a nevét. Ő azonban egyáltalán nem veszi zokon:

– A suliban tanultam a walesit, meg a nagyapámtól, de anyámmal inkább angolul beszélek. A kimru ősi kelta nyelv, csak a hódító angolok kiszorították, és nem is olyan régen vezették vissza az iskolákba. A nagyapám ragaszkodott a nyelvhez, a nevemet is tőle örököltem.

Most kellene rákérdeznem a nevére, de egyszerűen nem jön ki a számon. Bocs, hogy is hívnak, ez annyira bénán hangzik, miután eljöttem kávézni vele, és együtt csodáltuk a tengert. Norka már sírva röhögne rajtam, ő mindig annyira magától értetődően lendíti előre a beszélgetést, csak én szerencsétlenkedek minden egyes mondattal. Nem is kell hozzá az angol, sokszor még magyarul sem vagyok képes megszólalni.

– És van valami jelentése a nevednek?

Drukkolok, hogy kimondja, és akkor nem muszáj feleslegesen égetnem magam.

– *Yess*. Deloan, a tenger fia, másképp: a hullámokból született. A walesi legendák szerint a tenger istensége volt.

– Deloan? Soha nem hallottam még ezt a nevet – bukik ki belőlem.

A szeme kéken felszikkázik, és hirtelen elmosolyodik.

– Dylan Thomas, a walesi költő, aki a környéken született?
Bob Dylan?

– Ó!

A meglepetésem olyan őszinte, hogy Dylan, akit immár névről is ismerek, felszabadultan nevet. Elönt a veríték, az arcom forró lesz, a kezem nyirkos, gyorsan elkapom a tekintetem.

– *Take it easy* – érinti meg könnyedén a karomat –, nem akar-
talak kinevetni. Én is nehezen boldogulnék mondjuk Párizsban,
hiába tanulok évek óta franciául.

Szerencse, hogy közben a szűk, kanyargós utcákon megérke-
zünk a kávézóhoz. Csupa üveg kirakat, bent kényelmes, párná-
zott karosszékek, és ami a legfontosabb, megcsapja az orromat
a fantasztikus kávéillat. Hosszan tanulmányozom a választékot,
és rendek egy duplát.

Dylan két croissant-t is kér a sajátjához, és hiába tiltakozom,
az egyiket elem tolja.

– Tűzriadó után és a reggeli helyett – jelenti ki.

A croissant-t bámulom, rettenetesen nagyak és vajasnak tű-
nik. Kevergetem a kávémat, Dylan arról kérdezzet, mióta zongorá-
zom, és zenei pályára készülök-e.

– Régebben valóban zongoraművész akartam lenni. De már
nem tudom, lehet, hogy a klasszikus darabok nekem túl kötöt-
tek, nem mindig találok meg bennük magamat.

Dylan cukrot tesz a kávéba, és figyelmesen várja a folytatást.

Annyi minden kavarog a fejemben, nem is tudom, honnan
kezdjem. Hogy kiskoromtól zongorázni akartam, apa koncer-
tekre vitt, én pedig lelkesen gyakoroltam? Aztán valami megvál-
tozott, szerettem volna mást is kipróbálni, kötetlenebb darabokat,
variációkat. Apát nem érdekelte semmi, ami nem klasszikus, így
leginkább magamnak játszottam. Valahol máshol jársz, legyin-
tett apa, és habár sosem ismertem volna be, a gondolataim gyak-
ran visszatértek Bencéhez.

Egyre többször álltunk meg órák után beszélgetni, néha el-
kérté a matekot, máskor a dolgozatról kérdezzet, vagy mindenfé-
léről dumáltunk. Bencéből mindig csak úgy ömlik a szó, miatta
kerültem képbe a napi politikával, ismertem meg a focicsapatok

ligáját, a Barcát és Szoboszlai nevét, hallgattam Coldplayt, Carson Comát és Arctic Monkeyst, mert ezek a kedvencei. És hiába állnak az akusztikus hangzások közelebb hozzám, az *I wanna be yours* lüktetése mégis áramütésként ért. Mintha egy távoli világból szólt volna hozzám, az univerzum ismeretlen, sötét anyaga rezonált volna bennem, amiről korábban épp Bencével készítettem prezentációt.

Az univerzum anyagának mindössze öt százaléka látható, ebből épülnek fel a csillagok, a bolygók és az emberek, a többit a sötét anyag és energia teszi ki. A rejtélyes sötét anyag mibenléte épp olyan nehezen meghatározható, mint a kapcsolatunk Bencével, a hatása inkább csak a vonzáson keresztül érzékelhető.

Csak barátok vagyunk, mondogatom Rozitól kezdve mindenkinek, de Rozi csak legyint, nem látod, hogy néz rád, csak rajtad múlik, összejöttök-e. Nekem viszont úgy tűnik, Bence és köztem a dolgok szabályozhatatlanok, úgy haladnak, mint egy folyó, aminek megvan a saját iránya, és legfeljebb zsilipet lehet rá építeni, vagy gátakat.

Az osztályban Bence a haverjaival lóg, és egyébként is sokan csoportosulnak körülötte, a fiúk és a menőbb lányok egyaránt. Népszerű, és nem csak amiatt, mert játszik az iskolai röpcsapatban, és benne van a diákönkormányzatban. Valahogy a többiek hallgatnak rá, talán mert sok a barátja, és mindenről határozott véleménye van.

A velem szemben ülő, hosszú lábait ügyetlenül az asztal alá húzó Dylan azonban egész más. Cseppet sem látszik sportosnak, a haját kusza hullámokban hagyja, és nagyon úgy tűnik, hallgatni is tud. Ha nem akarom, hogy kínosra nyúljon a csend közöttünk, nem húzhatom tovább, mondanom kell valamit.

– Lehet, hogy szeretnék másképpen játszani, a saját stílusomban. Vagy zenét írni, esetleg szöveggel.

– Szerintem ez telitalálat lenne.

A fiúra bámulok, alig pillant fel, még mindig a kávéját kevergeti.

– Úgy értem, nem csak jól zongorázol, vagy ilyesmi, van valami plusz, amit beleteszel magadból.

– Mint minden igazi zongorista.

Belekortyol a kávéjába, elmosolyodik.

– Mint minden valamirevaló művész, ezt akartad mondani?

– Valami ilyesmit – mormogom, és olyan gyorsan iszom bele a kávémba, hogy prüszkölni kezdek.

Dylan készségesen átnyújt egy szalvétát, zavartan törölgetem magam, aztán az asztalon a kávécseppeket, és próbálok rájönni, hogyan érkeztünk el pillanatok alatt egy olyan témához, amiről másoknak soha nem beszélek.

– Te is zongorázol? – teszem fel a nyilvánvaló kérdést.

Most Dylan jön zavarba, a szeplői kipirulnak, és a szemét egy távoli pontra szegezi.

– Szerettem volna megtanulni. Anyám valamelyik barátnőjénél volt zongora, kiskoromban folyton azt püföltem, teljesen rá voltam kattanna. Akkoriban viszont olyan kicsi lakást béreltünk, ahová nem fért be még egy pianínó sem, így maradt a hegedű. Zongorázni igazából csak annyit tudok, amennyit a popdalokból megtanultam.

– Grinko is csak huszonnégy évesen kezdett zongorázni.

– Hogy mi?

A szemöldöke felhúzódik, a szeme kéken villan rám. Egy pillanatilag élvezem, hogy a nyelvi hátrányból hirtelen váratlan előnybe kerülök.

– Evgeny Grinko, orosz származású zeneszerző és zongoraművész. Ő írta a *Valse*-ot, az első darabot, amit tegnap este kértél. Eredetileg egy punkzenekarban játszott, de érdekelni kezdte

a minimalista zene, ezért rászánt három évet, hogy megtanuljon zongorázni.

Úgy látszik, nem is olyan nehéz kifejezni magamat, főleg, ha ekkora meglepetést okozhatok.

– Ez most komoly?

– Rákereshetek, ha akarod... Jaj, ne!

– Mi a gond?

– A telefonom a táborvezetőnél maradt. A reggeli kavarodásban teljesen megfélemedeztem róla, és már rég fel kellett volna hívnom anyukámat.

Dylan előhúzza az övét.

– Huh, ezen is van pár nem fogadott hívás. Lehet, hogy észrevették, hogy megléptünk? Nem gond, ha visszamegyünk?

– Persze – tömöm a zsebembe a croissant-t.

– Akarsz előtte telefonálni?

– Köszí.

A kezem remeg az idegességtől, félrehúzódok a telefontól, és hívom anyát – mostanra nyilván halálra aggódta magát.

– Liliána? Istenem, mi van veled, hogyhogy nem hívtál? Leme-rült a telefonod? Tegnap este óta remegek az idegességtől, csak várom és várom a hívást. Már azt hittem, valami baj történt, egész éjszaka virrasztottam, még apádat is felhívtam!

– Anya, ne haragudj, beszédtek a telefont, és...

– Hogyhogy beszédtek? Mi ez, *summer camp* vagy kiképzőtábor? Arról volt szó, hogy reggel és este telefonálhattok, nem?

– Ne izgulj, anya, minden rendben, de reggel volt egy tűzriadó...

– Tűzriadó? Liliána, ugye nem csak szórakozol velem? Felhívtam reggel az irodát, a táborvezető azt sem tudta, hol vagy, állítólag eltűntél valami fiúval. Egyáltalán, milyen számról hívsz?